

Sygn. akt I CSKP 524/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku R. B.
przy uczestnictwie J.S., Prokuratora Okręgowego w B.
i Rzecznika Praw Dziecka
o nakazanie powrotu dziecka,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej Prokuratora Generalnego
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt I ACa (...),
w przedmiocie wniosku Sędziego Sądu Najwyższego Jacka Widło o wyłączenie
od orzekania w sprawie

**wyłącza Sędziego Sądu Najwyższego Jacka Widło
od orzekania w sprawie I CSKP 524/21.**

UZASADNIENIE

Sędzia Jacek Widło, powołany do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 - dalej: „ustawa

nowelizująca”), w żądaniu wyłączenia go od rozpoznania tej sprawy, podniósł, że zgodnie z wyrokiem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu z dnia 8 listopada 2021 r. w połączonych sprawach nr 49868/19 i nr 57511/19 (*Dolińska - Ficek i Ozimek przeciwko Polsce*), orzeczenie wydane przez sąd, w którego składzie uczestniczy sędzia powołany na urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami powyższej ustawy nowelizującej, narusza standard przewidziany w art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Okoliczność ta, w ocenie sędziego Jacka Widły, rodzi poważne ryzyko potraktowania rozstrzygnięcia z jego udziałem jako orzeczenia wydanego w warunkach nieważności postępowania oraz powstania roszczeń odszkodowawczych stron wobec Państwa Polskiego; jego wyłączenie zatem jest uzasadnione ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, interes stron i ich prawo do rzetelnego procesu oraz dobro Państwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 45 ust. 1 Konstytucji przewiduje, że każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Artykuł 6 ust. 1 Konwencji z dnia 4 listopada 1950 r. o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., zmienionej Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz.284 ze zm., dalej „EKPC”) stanowi, że każdy ma prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą przy rozstrzyganiu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym albo o zasadności każdego oskarżenia w wytoczonej przeciwko niemu sprawie karnej. Stosownie do art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE C z 30 marca 2010 r. Nr 83, s. 389 i nast. dalej „KPP UE”), każdy, kogo prawa i wolności, zagwarantowane przez prawo Unii, zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem, zgodnie z warunkami przewidzianymi w tym artykule. Zgodnie z nim, każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony uprzednio na mocy ustawy.

W świetle przedstawionych regulacji, prawo strony do rozpoznania jej sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony na mocy ustawy podlega ochronie na płaszczyźnie konstytucyjnej, konwencyjnej i prawa unijnego. Na państwach - członkach Unii Europejskiej, która opiera się m.in. na wartościach państwa prawnego oraz poszanowania praw człowieka, ciąży zobowiązanie ustanowienia środków niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem unijnym (art. 2 i art.19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej, Urz. UE C z 30 marca 2010 r. Nr 83, s. 13 i nast. - dalej „TUE”).

W wyroku Wielkiej Izby Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej ETPC) z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie *Gudmundur Andri Astradsson przeciwko Islandii*, (nr skargi 26374/18) ETPC zaakcentował znaczenie prawidłowości i zgodności z prawem krajowym postępowania mającego na celu wyłonienie sędziów, wskazując na oparty na trzech ujmowanych łącznie kryteriach test, pozwalający na ustalenie, czy zidentyfikowane naruszenie ustanowionych w prawie krajowym zasad powoływania sędziów doprowadziło do naruszenia konwencyjnego standardu „sądu ustanowionego zgodnie z ustawą” z punktu widzenia fundamentalnych zasad rządów prawa i podziału władz. W wyroku z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie *Reczkowicz przeciwko Polsce*, (nr skargi 42447/19), ETPC poddał temu trójstopniowemu testowi proces powołania sędziów Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, wskazując, między innymi, że wnioski o powołanie sędziów przedstawione zostały Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przez Krajową Radę Sądownictwa w składzie ukształtowanym na podstawie ustawy nowelizującej z dnia 8 grudnia 2017 r., będącą organem nie zapewniającym wystarczających gwarancji niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej. Podniósł także, że procedura nominacyjna, wykazująca nadmierny wpływ władzy ustawodawczej i wykonawczej na powoływanie sędziów, jest ze swej istoty niezgodna z art. 6 ust. 1 EKPC i jako taka stanowi fundamentalną nieprawidłowość wpływającą negatywnie na całe postępowanie nominacyjne oraz zagrażającą legitymacji sądu złożonego z tak powołanych sędziów. W wyroku z dnia 18 listopada 2021 r., *Ficek Dolińska i Ozimek przeciwko Polsce*, (skargi nr 49868/19 i 57511/19), ETPC powtórnie stwierdził, że powołanie sędziów przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa w składzie opisanym wyżej, doprowadziło

do tego, że Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, która rozpatrywała sprawy skarżących, nie była „sądem ustanowionym przez prawo”, a zatem doszło do naruszenia standardu przewidzianego w art. 6 ust. 1 Konwencji.

Z art. 52 ust. 3 KPP UE wynika, że w zakresie, w jakim Karta zawiera prawa, które odpowiadają prawom zagwarantowanym w EKPC, ich znaczenie i zakres są takie same jak praw przyznanych przez EKPC. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) uznaje, że akapity pierwszy i drugi art. 47 KPP UE odpowiadają art. 6 ust. 1 i art. 13 EKPC, zaś zadaniem TSUE jest czuwanie nad tym, aby dokonywana przez niego wykładnia art. 47 akapit drugi KPP UE zapewniała poziom ochrony, który nie narusza poziomu ochrony gwarantowanego przez art. 6 EKPC zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez ETPC (por. wyrok TSUE z dnia 19 listopada 2019 r., C-585/18, C-624/18 i C-625/18 oraz wyrok TSUE z dnia 6 października 2021 r., C-487/19). Standard przyjęty w regulacjach unijnych jest zatem tożsamy ze standardem wynikającym z postanowień EKPC. Zgodnie z orzecznictwem TSUE wymóg niezawisłości sędziów i niezależności sądów ma fundamentalne znaczenie dla zapewnienia skutecznej ochrony praw, wywodzonych z prawa Unii i zachowania wartości wspólnych wszystkim państwom członkowskim, o których mowa w art. 2 TUE, szczególnie w postaci państwa prawnego (por. wyroki TSUE z dnia 24 czerwca 2019 r., C-619/18 oraz z dnia 2 marca 2021 r., C-824/18). W wyrokach wydanych w sprawach dotyczących polskiego wymiaru sprawiedliwości: z dnia 19 listopada 2019 r. C-585/18, z dnia 2 czerwca 2021 r. C-824/18, z dnia 15 lipca 2021 r. C-791/19 oraz z dnia 6 października 2021 r. C-487/19, TSUE po raz kolejny podkreślił, że przewidziana w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE zasada skutecznej ochrony sądowej praw, jakie jednostki wywodzą z prawa Unii, stanowi zasadę ogólną prawa Unii, wynikającą z tradycji konstytucyjnych wspólnych państwom członkowskim, wyrażoną w art. 6 i 13 EKPC oraz obecnie potwierdzoną w art. 47 KPP UE. Na podstawie art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE każde państwo członkowskie powinno zatem zapewnić w szczególności, by organy należące - jako „sądy” w rozumieniu prawa Unii - do systemu środków odwoławczych w dziedzinach objętych prawem Unii i mogące w związku z tym rozstrzygać w tym charakterze o stosowaniu lub wykładni prawa

Unii odpowiadały wymogom skutecznej ochrony sądowej (por. wyroki TSUE: w sprawie C-64/16, pkt 35, 37; w sprawie C-619/18, pkt 49, 55; w sprawie C-824/18, pkt 112; w sprawie C-487/19, pkt 104). Obowiązkiem państwa członkowskiego jest stworzenie w prawie krajowym systemu instytucji gwarantujących niezależność sądów oraz niezawisłość sędziów, zatem unormowań dotyczących m.in. składu sądu, zasad i procedur powoływania jego członków, nieusuwalności sędziów i dopuszczalnych wyjątków od tej zasady. Ich celem jest stworzenie gwarancji instytucjonalnych, eliminujących wątpliwość, jaką mogłyby powziąć jednostki, co do niepodatności sędziego na czynniki zewnętrzne oraz jego neutralności względem ścierających się przed nim interesów (por. m.in. wyroki TSUE w sprawie C-216/18, pkt 66; w sprawie C-619/18, pkt 74; w sprawie C-585/18 i in., pkt 123 oraz w sprawie C-791/19, pkt 59). Normy regulujące status sędziów i realizowanie przez nich powinności orzecznicze powinny wyłączać jakikolwiek bezpośredni wpływ na decyzje sędziów, a także jakiegokolwiek choćby pośrednie formy oddziaływania na te decyzje. Brak widocznych oznak niezawisłości lub bezstronności może bowiem podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w jednostkach w społeczeństwie demokratycznym i w państwie prawnym (por. wyroki TSUE w sprawie C-585/18 i in., pkt 125; w sprawie C-824/18, pkt 119 oraz w sprawie C-487/19, pkt 110). W ocenie Trybunału wadliwość, mająca miejsce przy powołaniu sędziów w ramach danego systemu sądownictwa, prowadzi do naruszenia wymagania „ustanowienia sądu na mocy ustawy”. Dotyczy to zwłaszcza nieprawidłowości o takiej wadze i skali, które stwarzają rzeczywiste ryzyko, że pozostałe władze, w szczególności władza wykonawcza, będą mogły korzystać z nienależnych im uprawnień dyskrecyjnych, zagrażając prawidłowości skutku, do którego prowadzi procedura powołania sędziego i wzbudzając w ten sposób w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niezawisłości i bezstronności danego sędziego lub danych sędziów. Odnosi się to zwłaszcza do sytuacji naruszenia w postępowaniu nominacyjnym podstawowych norm stanowiących integralną część ustroju i funkcjonowania systemu sądownictwa, przy czym ostateczna ocena w tym zakresie należy do sądu krajowego (por. wyrok TSUE w sprawie C-487/19, pkt 130, 131).

Z treści przytoczonych orzeczeń wynika, że Trybunał Sprawiedliwości uznaje wadliwość dotyczącą trybu postępowania, w którym doszło do powołania sędziego, za istotny czynnik, który należy uwzględnić dokonując oceny, czy respektowane jest prawo jednostki do rozpoznania jej sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony na mocy ustawy.

W wykonaniu wyroku TSUE z dnia 19 listopada 2019 r. w sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18, w celu wyjaśnienia praktycznych konsekwencji procesowych, łączących się z udziałem w składzie orzekającym sądu sędziego powołanego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy nowelizującej z dnia 8 grudnia 2017 r., a także w celu rozstrzygnięcia wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie, Sąd Najwyższy w składzie połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał w dniu 23 stycznia 2020 r. uchwałę (BSA I-4110-1/20, OSNK 2020, z. 2, poz. 7, dalej „uchwała poł. Izb SN”), w której wskazał, między innymi, że przesłanka nieważności postępowania przewidziana w art. 379 pkt 4 k.p.c. (sprzeczność składu sądu z przepisami prawa) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy nowelizującej z dnia 8 grudnia 2017 r. Wykonując wyrok TSUE z dnia 2 marca 2021 r. w sprawie C-824/18, Naczelny Sąd Administracyjny (dalej NSA) w wyrokach wydanych w dniu 6 maja 2021 r. (sygnatury II GOK 2/18 do II GOK 7/18), w dniu 13 maja 2021 r. (sygnatury II GOK 4/18 i II GOK 8/18) w dniu 21 września 2021 r. (sygnatury II GOK 10/18 do II GOK 14/18) oraz w dniu 11 października 2021 r. (sygnatury II GOK 9/18 oraz II GOK 15/18 do II GOK 20/18) uwzględnił odwołania skarżących i uchylił uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr 317/2018, nr 318/2018, nr 330/2018 i nr 331/2018 w zaskarżonych częściach. Uchwały te dotyczyły przedstawienia wniosków o powołanie wymienionych w nich osób do pełnienia urzędu sędziego w Sądzie Najwyższym (Izbach Cywilnej, Karnej, Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Dyscyplinarnej). W uzasadnieniach tych orzeczeń Naczelny Sąd Administracyjny, akcentując fundamentalne znaczenie prawa do sądu oraz prawa do uzyskania efektywnej ochrony sądowej, dokonał szczegółowej analizy okoliczności towarzyszących powołaniu Krajowej Rady Sądownictwa

ukształtowanej na podstawie przepisów ustawy nowelizującej z dnia 8 grudnia 2017 r. oraz okoliczności podjęcia przez KRS wyżej opisanych uchwał. Na podstawie tej analizy NSA stwierdził, że obecna Krajowa Rada Sądownictwa nie daje wystarczających gwarancji niezależności od organów władzy wykonawczej i władzy ustawodawczej w procedurze powoływania sędziów. Stopień jej zależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej przy wykonywaniu powierzonych jej zadań jest zaś na tyle wysoki, że nie może on pozostawać bez znaczenia dla oceny odnośnie do spełniania przez wyłonionych przez nią sędziów obiektywnych wymogów (przesłanek) niezawisłości i bezstronności wynikających z art. 47 Karty Praw Podstawowych.

Z Konstytucji wynika obowiązek przestrzegania przez Polskę norm wiążącego ją prawa międzynarodowego (art. 9). Stosownie do art. 87 ust. 1 Konstytucji źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Zgodnie z art. 91 ust. 2 Konstytucji, umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową. Według art. 2 Konstytucji Rzeczypospolita jest państwem prawnym, a zgodnie z jej art. 7, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Z powołanych przepisów, jak również z przepisów Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (art. 1 i art. 46 ust. 1), Traktatu o Unii Europejskiej (art. 2, art. 4 ust. 3 art. 6 oraz art. 19) w zw. z Traktatem o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (art. 260, 267) wynika obowiązek zapewnienia poszanowania i urzeczywistnienia przez Rzeczpospolitą Polską praw, w tym prawa do sądu bezstronnego, niezależnego i ustanowionego uprzednio na podstawie ustawy, w kształcie wynikającym z norm Konstytucji, Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Rzeczpospolita Polska zobowiązana jest przy tym do zapewnienia skuteczności wyroków wydanych przez Europejski Trybunał Praw Człowieka oraz Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w zakresie odnoszącym się do wyżej wymienionego prawa w duchu lojalnej współpracy w zapewnieniu wykonania zobowiązań traktatowych przyjętych w ramach porządku prawnego Unii

Europejskiej. Obowiązek ten ciąży na każdym organie władzy publicznej, w tym na sądach powszechnych i Sądzie Najwyższym. Zaniechanie przez władzę ustawodawczą podjęcia działań dostosowujących obowiązujący porządek krajowy w zakresie zapewnienia prawa do sądu do stanu zgodnego z normami wynikającymi z obowiązujących Polskę prawa międzynarodowego oraz wyroków ETPC i TSUE nie zwalnia innych organów, w tym sądów, od obowiązku interpretacji obowiązujących przepisów w sposób zapewniający możliwie najpełniejszą realizację tego prawa zgodnie z powołanymi wyżej zobowiązaniami międzynarodowymi. Polski ustawodawca nie podjął do tej pory działań zmierzających do wyeliminowania źródła naruszenia przez Polskę prawa do sądu w kształcie wynikającym z art. 6 EKPC i art. 47 KPP UE, polegającego na przeprowadzeniu postępowania nominacyjnego na urząd sędziego Sądu Najwyższego, obejmującego także sędziego Jacka Widłę, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy nowelizującej z dnia 8 grudnia 2017 r. W przypadku zaniechania władzy ustawodawczej w tym obszarze - na sądach spoczywa powinność poszukiwania i stosowania takich rozwiązań prawnych (w drodze przyjętych metod rozumowania i wnioskowania prawniczego), które zapewnią poszanowanie prawa obywateli do bezstronnego sądu utworzonego na mocy prawa w rozumieniu przytoczonych wyżej orzeczeń TSUE, ETPC i SN. Usprawiedliwia to zatem zastosowanie przez analogię instytucji wyłączenia sędziego do oceny żądania sędziego Sądu Najwyższego Jacka Widły, albowiem z punktu widzenia stron postępowania, okoliczności powołane przez niego w złożonym na podstawie art. 51 k.p.c. zawiadomieniu, mogą być postrzegane jako uzasadniające wątpliwość co do jego bezstronności w rozpoznaniu sprawy z uwagi na uchybienia stwierdzone w licznych, powołanych wcześniej orzeczeniach, w procedurze nominacyjnej tego sędziego. Z punktu widzenia norm konstytucyjnych, konwencyjnych oraz traktatowych - celem tej instytucji jest bowiem zapewnienie stronie poszanowania jej prawa do rozpoznania jej sprawy przez niezawisły sąd ustanowiony zgodnie z ustawą. Z perspektywy procesowej urzeczywistnieniu tych norm służy instytucja wyłączenia sędziego (art. 48 i art. 49 k.p.c.), której zastosowanie pozwala na uniknięcie nieważności postępowania lub potrzeby wznowienia postępowania z tej przyczyny.

Procesowa instytucja wyłączenia sędziego od rozpoznania konkretnej sprawy na podstawie ustawy (art. 48 k.p.c.) oraz na żądanie sędziego lub wniosek strony (art. 49 k.p.c.) służy bowiem urzeczywistnieniu norm wyższego rzędu zawartych w wyżej przywołanych aktach prawnych należących do porządku krajowego i międzynarodowego. W art. 48 k.p.c. ustawodawca sam wskazał okoliczności, które skutkują wyłączeniem sędziego z mocy prawa od udziału w sprawie, przesądzając, że w takich przypadkach sąd z udziałem sędziego, którego dotyczą okoliczności wskazane w tym przepisie, byłby pozbawiony cechy bezstronności. Stosownie do art. 49 k.p.c., niezależnie od przyczyn wymienionych w art. 48 k.p.c., sąd wyłącza sędziego na jego żądanie lub na wniosek strony, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie. W opisanych wyżej przypadkach chodzi o postrzeganie sądu obsadzonego przez konkretne osoby jako organu pozbawionego cechy bezstronności z perspektywy strony biorącej udział w postępowaniu, a nie o to, czy sąd z udziałem określonego sędziego jest zdolny, obiektywnie rzecz ujmując, do osądzenia jej w sposób bezstronny. Po raz wtóry należy zaakcentować, że instytucja wyłączenia sędziego z ustawy albo na wniosek strony lub żądanie sędziego z perspektywy ustrojowej zmierza do zapewnienia rozpoznania sprawy przez sąd nie budzący wątpliwości strony co do bezstronności. Z perspektywy procesowej, wyłączenie sędziego ma natomiast przeciwdziałać rozpoznaniu sprawy w warunkach nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.) ze względu na ukształtowanie składu sądu sprzecznie z przepisami ustawy lub zapobiec wznowieniu postępowania (art. 401 pkt 1 k.p.c.) z tej przyczyny. W orzecznictwie wskazuje się, że instytucja wyłączenia sędziego, trwale związana z zasadą bezstronności i stanowiąca jeden z istotnych elementów niezawisłości, spełnia w postępowaniu sądowym istotne funkcje; z jednej strony zapewnia obiektywizm orzekania oraz buduje społeczne zaufanie do wymiaru sprawiedliwości, z drugiej natomiast zwalnia sędziego od rozwiązywania trudnych konfliktów sumienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2007 r., II CZ 13/07, niepubl. i z dnia 23 listopada 2011 r., III SO 9/11, niepubl.). Żądanie wyłączenia może złożyć sędzia wyznaczony (wylosowany) do osądzenia konkretnej sprawy w oparciu o wszelkie okoliczności, które rozważone w sumieniu

sędziego z punktu widzenia prawa oraz wiążących sędziego zasad etyki i ocenione przez niego, jako mogące wywoływać w odbiorze zewnętrznym uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności, skutkują podjęciem przez sędziego decyzji o zawiadomieniu sądu o zachodzącej podstawie wyłączenia zgodnie z art. 51 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2019 r., IV CSK 279/18, niepubl.). Nie chodzi tu przy tym wyłącznie o istnienie bezpośrednich relacji o charakterze osobistym między sędzią i stronami postępowania, ale także o wszelkie inne okoliczności, które mogą być źródłem uzasadnionych wątpliwości strony co do możliwości zachowania przez sędziego pełnego obiektywizmu przy rozstrzyganiu sporu. Sędzia Jacek Widło powołał się na takie okoliczności, trafnie argumentując, że jego udział w rozpoznaniu sprawy może narazić strony tego postępowania na uczestnictwo w postępowaniu sądowym dotkniętym nieważnością postępowania albo uzasadniającym wznowienie postępowania pomimo wydania prawomocnego orzeczenia w sprawie; może także narazić Polskę na odpowiedzialność odszkodowawczą w związku z naruszeniem zobowiązań międzynarodowych.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.